

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת וַיְקַהֵל

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֻלְקָה.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׂמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֻבֵּר וּרְמ"א מִחֻלְקָה לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִוּרֵי הַזֹּהַר, סְפִוּרִים מִיְחָדִים מִלְּקָטִים מְכַל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשְׁלַחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוָדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוָדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִוּר מִדָּהִים בְּהִמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאקָא.
- ח. מְזַכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וַיְרֵאת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסִתָּהּ, וְלִהְתַּקְּשׁ לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

וַיֵּצֵא לְאֹרֶז עַל יְדֵי "מְכַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכַב"א

תְּשַׁרֵּי תַשַׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ה. אור הזהר המחלק .....
- ז. הסכמות ומכתבים (המשף) .....
- ט. שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א .....
- יא. שבת בו תשוב .....
- טו. זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים .....
- כ. עניני צניעות (המשף) .....
- כא. השבת בישראל כהלכתה .....
- כג. ספורי הזהר .....
- כה. מפני מה הסתיר הקב"ה מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה? .....
- כז. בעיר קראקא .....
- כט. מזכה הרבים כהלכתה .....
- לא. אגרות הזהר .....

עקבתא דמשיחא

אימתי יבוא הגואל?

אמרו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא: אימתי יבוא הגואל? -
לכשירדו לירידה התחתונה, אותה שעה אני גואל אתכם...
(ילקוט שמעוני)

הפחות יתן עיניו בגדול ממנו

ונותן הפחות את עיניו, במי שהוא גדול ממנו, ואומר לו: אף
על פי שאתה אומר כהלכה ואני איני אומר כהלכה, יעברו
דבריך ויתקיימו דברי, אפילו כל העולם יחרב.

מעמדם של הגדולים בדור

לפני בוא המשיח יראו הגדולים כך: כל מחשבתם להרבות כבוד
עצמם וביתם, ולהוריש ממלכתו לבניו עד עולם, כבוד
שמים אצלם טפל דטפל, עושים שדוכים מכל חטאי עמי,
סומכים על עצמם ועל יחוסם, ומי יאמר להם מה תעשה. לבסוף
- יבטלו, והיו כלא היו. זהו הברור בימות המשיח.
וכן מובא בתוספות בן יחיאל: מלכים אלו ומאן מלכי רבנן אשר
כל מחשבתם להרבות כבוד עצמן וכבוד ביתם... ונותן הפחות
עיניו, במי שגדול ממנו, עם קנאה ותאווה וכבוד שלהם, להשיג
יותר ויותר, ולכבוד עצמן דורשים, ולא לטובת ישראל, כי כבודם
עיקר, וכבוד שמים בעד עמם ונחלתם לדרוש - הוא טפל אצלם,
וטפל דטפל, וגם תורתם... הוא אצלם לתכלית גדולתם ולנצחנות
לגדל עצמם על חברם בגאווה...

וכן ראה ברוח הקודש המעמד בדורות האחרונים קודם ביאת
הגואל. גדולים הם כאלו, וכאשר הם בתקפם, מי יאמר להם
מה תעשו... אפילו כל העולם כולו יחרב על ידי דרך הגויים
הזו, מה אכפת ליה. אחרי כי הוא רב ושבת המושלים בידו, כי
הוא במרומי קשת, ומדעתו להוריש ממלכתו גם לבניו כן עד
עולם... או חרב - מלשון חורבן, כי נחרבו בגשמיות או ברוחניות
ונהפכו לזרים... וסומכים עצמן על יחוסם וכח תורתם, ולצרף
גם חיצוניות עמהם לזרעיהם, והם בוטחים בעצמן בזה, עד כי

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

אך אם מוציא בשפתיו אף על פי שאינו מבין אפלו פרוש המלות מפני שהוא עם הארץ הרי זה מקיים מצוות ולמדתם, ולפיכך כל עם הארץ מברך ברכת התורה בשחר לפני הפסוקים וכן כשעולה לספר תורה. במה דברים אמורים בתורה שבכתב אבל בתורה שבעל פה אם אינו מבין הפרוש אינו נחשב למוד כלל ואף על פי כן יש לאדם לעסק בכל התורה גם בדברים שלא יוכל להבין ולעיתיד לבוא (זהר וישב דף קפה) יזכה להבין ולהשיג כל התורה שעסק בה בעולם הזה ולא השיגה מקצת דעתו. (שלחן ערוך הרב הלכות תלמוד תורה פרק ב' הלכה יב ויג)

סגלה לטמטום הלב - לטהר את עצמו במקוה וללמד ספר הזהר כי זהר הוא מלשון הארה שמאיר במקום החשוך להבין ענין טמטום הלב וטמטום המוח שטמטום הלב היא שנעשה לב האבן וכו', ועצה היעוצה לזה לטהר את עצמו במקוה וללמד ספר הזהר כי זהר הוא מלשון הארה שמאיר במקום החשוך וכו'.

הבעל שם טוב זכרונו לברכה: באמירת הזהר, אחד המכון ואחד שאינו מכון ובלבד שיירבה ממורי (רבי הלל מפאריטש) אמר הבעל שם טוב זכרונו לברכה בשלשה דברים הקלל הפך ממה שאמרו אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכון לבו לשמים אלא אחד המכון ואחד שאינו מכון ובלבד שיירבה. הראשון, אמירת הזהר מסגל לנשמה וכו'.

תקוני זהר דף אחד בשביל תקון נשמה

וכל אחד שקבל ממני עבודת השם יראה לעסק בתקון נפשי ולאחר אריכות ימי ושנותי ללמד בעדי כל יום פרק משניות ולומר קצת תקוני זהר בשביל טובת נפשי לכל הפחות דף אחד וללמד קצת אגדה וזה בכל יום מי"ב חדש הראשונים וככה כל ימיהם, ובזה ישארו בהתקשרות לעולם.

זהר עבור תקון נשמה

וכן יזהרו בני ותלמידי ללמוד כל ימיהם איזה שעור תקוני זהר בעבורי, ובכח זה יהיה להם התקשרות, ואם יזכנו השם להתקן אזכור להם זו הטובה. ועוד באתי לבקשך שתחזור בעל פה מסכת ברכות ותראה לגמרו, ואל תתשלול מזה למען השם, כי טובה גדולה יצמח לה בנפשך על ידי זה, ותאמר בכל יום איזה דפים תקוני זהר. (ספר הצנאה - שומר אמונים)

מאירים נשמת האדם

שני הספרים, הזהר הקדוש ואור החיים הקדוש, מאירים את נשמת האדם. (בעל יסוד העבודה)

לגמור בכל חדש ספר התקונים מועיל יותר מכל למודי ספרי מוסר והנה לרפאות חלאים הפנימיים, דהינו להעלות הנפש מבחינת הקטנות, הוא להתעורר תמיד בשמחה ושמח ישראל בעושו, אבל לזה צריך גם כן סיעתא דשמיא, והנה העצה היעוצה לזה להרבות באמירת תקוני זהר הקדוש, ודיקא לומר תקונים, שעל זה נתיסד התקונים לתקן בחינת מחין דקטנות, כמובא בספר כסא מלך בהקדמתו, ולומר אמירה פשוטה בלי שום פרוש כלל בחיות אלקות ובהתעוררות, ובאם תרגיל עצמך בזה תראה פלאות, וכאן נתתי להחברים תקוני הנפש לגמרו בכל חדש ספר התקונים, וקדם תגמור התקונים בשלש פעמים, דהינו לומר בפעם ראשון שלישי תקונים בפעם אחד, וככה שני ושלישית, ואחר כך תגמור בכל חדש בלי ישנה וזה יועיל לה יותר מכל למודי ספרי מוסר. (אגרות שומר אמונים אגרת מה)

הבעל שם טוב: ללמד מאמר אחד מתקוני זהר קדם השנה מכתב מורנו הבעל שם טוב להרב רבי דוד ממיקאלאיוב, עצה שלא לירא בשנה, ללמד מאמר אחד מתקוני זהר קדם השנה. (כתר שם טוב)

הַסְכָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁנָה)

שנת תשל"ח

משה שטערן

אב"ד דעברעצין ונייהיזל יצ"ו בעהמ"ח שו"ת באר משה ה"ח
בלאאמו"ר הרא"ש, בעמ"ח ספר גפי אש ומליצי אש וש"ס ברזקלין
יע"א

בעזה"ת

אל מע"כ ידידינו הרב המופלא ומופלג בהפלגת חכמים ונבונים זי"ר יפר"ת לוחם
מלחמת ה' בגבורה כש"ת מו"ה שליט"א,
אחרי תת שלו'.

מה נכבד היום בהגלות נגלות לאור השמש ספר נכבד ויקר הנקראת "קדושת ישראל".
קונטרס מוקדש לרומם קרן הצניעות וקדושת בנות ישראל והסברה מיוחדת עד כל עניני
איסור יחוד איך להשמר ממנו ואיך להיזהר בו שרבים וגם שלמים בדורנו נכשלים בו
הכל ה' עליו השכיל בליקוטי בתר ליקוטי מספרי הפוסקים וספה"ק.

חיבור מקורי יחיד במינו בשפה המדוברת, החיבור ההוא הוא אוצר כל כלי חמדה
יהיה כשלחן ערוך מיוחד בכל פרטי איסור יחוד, מה שלא ה' עדיין לעולמים לחבר
חיבור נכבד במקצוע הזה, הכולל בתוכו כל הדינים השייכים לעניני קדושה אחד מהם
לא נעדר, הן צניעות המלבושים לאנשים ונשים, כל דיני יחוד, וגם הסברה נפלאה בגודל
המכשלה בענין הליכה לרופאים. והדרכה מיוחדת בהנהגת הנשים הצנועות והכשרות,
כאשר כבר הרעשתי ארץ ומלואה כבר מכמה שנים מגודל הפריצות ברופאים קלים
והמכשולות הגדולות היוצאות מהם, ומה גם המאורעות האימות המתהווים ע"י שימושי
הרופא בלי שמירה מיוחדת, שהחריבו לעשרות משפחות בזמן האחרון ערו ערו עד
היסוד.

והיה מן הראוי לצאת בקרית חוצות בקול רעש גדול עד שתזדעזע עולם ומלאה
שכל מי שיראת ה' נוגע ללבו ורוצה להנהיג בית כשר ותורתי בדרך המסורתי ירחיק
כמטחוי קשת ויותר מאהלי הרופאים הרשעים המופקרים האלו כי כל באי שער ביתן
לא ישובון ח"ו למדות בנות ישראל הכשרות. וגם המצא תמצא בחיבור הלזה בירור
וליבון בענין הליכה לרופאים הנקראים פסיכיאטריין ופסיכאלאגען וקיראפרקטיקאים
המגבילים הרבה פעמים במכשולות שונות במחשבה דיבור ומעשה.

וגם הפליא לעשות קו' נפלא לאיזה רופאים ללכת ואיך להיפטר מכל חשש יחוד.

וגם טרח ועמל טהור גברא לאסוף דוגמאות רבות של חששות יחוד רציניים יום יום להאב, להאם, להאח, לאחות ולשאר חברי המשפחה.

ובפרט המכשול הגדול מיוחד במלאכת האפיסעס אשר אחוזו עצומה נכשלים באיסור זה דבר יום יום ביודעים ובלא יודעים.

וגם עניני יחוד המתרחשים בטעקסי, במעלית, משולחים, רוכלים, מובילי סחורה בבית. אוצר דינים והנהגות הנוגעים לחתן וכלה והמחותנים מהצעת השידוך ועד החתונה. (והארכתי בזה בחיבורי הרבה בשו"ת באר משה ח"ד).

ומה ששאל ממנו אודות מזוזות אם שפיר דמי לקנות מזוזת מיד סוחר או חנות ולקבעה בבית מבלי בדיקת סופר מומחה ויר"ש מאוד, בימינו אלה שנמסרו בעווה"ר כשרותן של דברים העומדים ברומו של עולם לבעלי כיסין ובעלי פטמין ורוב רובם של כלל ישראל כצאן לטבח יובל ומלאו בתי 90 אחוזים מישראל מזוזות הפסולים הנכתבים מנשים וסופרים קלים ומי מהם גם בעצם יום השבת, וכמות גדול מהם מעשה דפוס בעלמא, הצד השוה שבהן שפסולים מן התורה לכל הדעות, ואלו הצאן מה חטאו כי יאריכו ימיהם מבלי קיום מצות מזוזת ותפילין. (ובספרי שו"ת באר משה ח"ו הארכתי בזה) וכל מין דין ראוי לכל בר ישראל לרכוש לו חיבור הנפלא הלזה למען ידע לפלס מעגל דרכיו במסילה הישרה העולה בית א"ל ויהיה לבו נכון ובטוח להעמיד דורות ישרים בקדושה ובטהרה ולהמשיך שושילתא קדישא לדורות הבאים עד ביאת ינון במהרה ב"א.

מוש"ק פ' פקודי שנת תשל"ח לפ"ק פה ברוקלין יצ"ו

משה שטערן

אב"ד דעברעצין יצ"ו

המשך מעמוד ד

עברו ובטלו והיו כלא היו, וכן עם שדוכים וחתנים כאלו מכל חטאי עמי, עד כי יתמו חטאים מן הארץ... להודיע כי כן הוא הבורר מעמד הדור מן ימות המשיח. (הגאון הקדוש בעל "לכ העברי" זצ"ל)

הערב רב שולטים על ישראל

הראשים על ישראל יהיו בכל אתר ואתר - הערב רב, וכל יראי השם יהיו בצער ובדוחק תחתם - המה יהיו הדיינין ויקבלו שוחד, ותמלא הארץ חמס מפניהם.

ה"רעיא מהימנא" מביא (בפרשת נשא דף קכ"ו), וזה לשונו: ואני חשיב בעינייהו

בין ערב רב רשיעיא ככלב מת דסרח בינייהו, דחכמת

סופרים תסרח בינייהו בכל קרתא וקרתא ובכל אתר דישראל מפוזרין

בין מלכוון ואתהדרו אנון ערב רב רעיין על ישראל עאנא דקודשא בריך

היא דאתמר בהו (יחזקאל ל"ד ל"א): "ואתן צאני וצאן מרעייתי אדם אתם,"

המשך בעמוד י

שִׁלְחַן עָרוֹךְ הַלְכוֹת שֶׁבֶת מַחְבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שְׁבֻתוֹת הַשָּׁנָה

יֵצֵא לְאוֹר ע"י הָאֲדמו"ר מֵהַאֲלָמִין שְׁנַת תש"ס לִפְק עַל או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשֶׁבֶת פְּרָשֶׁת וַיִּקְהַל

שימון ש - שיסדר שולחנו במוצאי שבת, ובו
סעיף אחד

א. לעולם יסדר אדם שולחנו במוצאי שבת כדי ללוות את השבת אפילו אינו צריך אלא לכזית: **סימן שא - באיזה כלים מותר לצאת בשבת ואיזה מהם אסורים, ובו נ"א סעיפים**

א. אין לרוץ בשבת אלא אם כן הוא לדבר מצוה כגון לבית הכנסת או כיוצא בו. הגה: ואסור לפסוע יותר מאמה בפסיעה אחת אם אפשר לו בפחות (אור זרוע והגהות אשירי פרק מי שהוציאוהו):

ב. בחורים המתענגים בקפיצתם ומרוצתם מותר וכן לראות כל דבר שמתענגים בו (וכן מותר לטייל, בית יוסף):

ג. היה הולך והגיע לאמת המים יכול לדלגו ולקפוץ עליה אפילו אם היא רחבה שאינו יכול להניח רגלו ראשונה קודם שיעקור שניה ומוטב שידלג ממה שיקפינה מפני שמרבה בהלוך ואסור לעבור בה שלא יבא לידי סחיטה:

ד. היה הולך לדבר מצוה כגון להקביל פני רבו או פני מי שגדול ממנו בחכמה יכול לעבור בה ובלבד שיעשה שינוי כגון שלא יוציא ידו מתחת שפת חלוקו כדי שיוכור ולא יבא לידי סחיטה (ועיין לקמן סימן תרי"ג סעיף ה' ובסעיף ח' בהג"ה) ואסור לעבור בסנדלו דכיון דאינו יכול להדקו ולקשרו יפה חיישינן דלמא נפל ואתי לאתויי אבל במנעלו מותר:

ה. ההולך לדבר מצוה מותר לעבור במים אף בחזרה כדי שלא תהא מכשילו לעתיד לבוא:

ו. ההולך לשמור פירותיו מותר לו לעבור במים בהליכה אבל לא בחזרה:

ז. כל היוצא בדבר שאינו תכשיט ואינו דרך מלבוש והוציאו כדרך שרגילין להוציא אותו דבר חייב וכל תכשיט שהוא רפוי שאפשר לו בקל ליפול אסור לצאת בו ואם יצא פטור ואשה לא תצא בתכשיטים

שדרכה לשלפם (פירוש להסירם מעליה) ולהראותם. הגה: ועיין לקמן סימן ש"ג סעיף י"ח אם אסור אפילו בחצר או בבית. הלכך לא יצא איש לא בסייף ולא בקשת ולא בתריס (פירוש מגן) ולא באלה ולא ברומח ולא בכלים שאינם תכשיט ואם יצא חייב חטאת ולא בשריון ולא בקסדא (פירוש כובע של ברזל) ולא במגיפים (פירוש אנפלאות של ברזל) ואם יצא פטור שהם דרך מלבוש ולא יצא בתפלין מפני שצריך להסירם כשיכנס לבית הכסא ולא יצא קטן במנעל גדול דלמא נפל ואתי לאתויי אבל יוצא הוא בחלוק גדול ולא יצא במנעל אחד אם אין לו מכה ברגלו דלמא מחייבי עליה ואתי לאתויי אבל אם יש לו מכה ברגלו יצא באותו שאין בו מכה:

ח. לא יצא במחט התחובה לו בכגוד בין נקובה בין שאינה נקובה ואם יצא בנקובה חייב ובשאינה נקובה פטור ויש אומרים בהפך:

ט. לא יצא בטבעת שאין עליה חותם ואם יצא חייב ואם יש עליה חותם לרש"י פטור ולרבינו תם ולהרמב"ם מותר דאינו תכשיט אלא לאיש אבל דבר שהוא תכשיט לאיש ולאשה אסור גם לאיש. (ועיין לקמן סימן ש"ג):

י. טבעת שקבוע בה אבן וכן אם כתובים בה אותיות אין עליה חותם מיקרי שלא נקרא חותם אלא אם כן חקוקים בה אותיות או צורות:

יא. דבר העשוי לתכשיט ולהשתמש בו כגון מפתחות נאות של כסף כמין תכשיט אסור שהרואה אומר שלצורך תשמיש מוציא ויש מתירים אם הוא של כסף. הגה: ומכל מקום אסור לצאת בתיק של בתי עינים שקורין ברילין אף על פי שהתיק הוא של כסף דהבתי עינים בעצמם הם משוי (בית יוסף) ואם המפתח של נחושת וברזל אפילו מחובר וקבוע בחגורה אסור (מרדכי פרק במה אשה ובית יוסף בשם תשובת הרשב"א) ויש שכתבו שנהגין בזה להתיר (בית יוסף בשם תשובת אשכנזית הרי"ף והאגודה וכן משמע באור זרוע):

המשך בעמוד טז

המשך מעמוד ח

ולית לון יכולת למעבד טיבו עם תלמיד חכם ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימין ערב רב ביניהו ולא יהבין לון באתרין סגיאין, אלא דבר קצוב דלא יהא תקומה לנפילו דלהון, ואפילו חיי שעה, וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצערא בדחקא ביגונא חשיבין ככלבים, בנים המסולאים בפז, איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות? דלא אשכחו אכסניא ביניהו, ואנון ערב רב אנון עתירין בשלוחה בחדוא בלא צערא בלא יגונא כלל, גזלנין מרי שוחד דאנון דינין רישי עמא "כי מלאה הארץ חמס מפניהם" (בראשית ז' ג), עליהם אתמר (איכה א' ה): "היו צריה לראש..."

הערב רב רמאים כנחשים ועקרבים

מובא עוד ב"רעיא מהימנא": רמאים כנחשים ועקרבים דעקרין מלי דרבנן, ודיינין לשקרא. עלייהו אתמר (איכה א'): "היו צריה לראש". נאמר (שמות ב'): "וירא כי אין איש" - דישראל באלין רשיעיא ערב רב, ודא בסוף גלותא.

אין דור האחרון מתקיים אלא בהבל פיהם של תנוקות של בית רבן באותה שעה בכה ר' עקיבא, אמר לו: "על מה קא בכית?" אמר לו: "אזי לדור שיהיו יתומים ממך!" אמר לו: "אל תאמר כך, אלא וי לדור, שיהיו יתומים בלי אב, בלי חכם מורה ובלא תלמיד הוגה, וימים יבואו, שכל הדור יהיו חצופים ועזי פנים ותשתכח תורה ואין דורש ואין מבקש, והמתעורר ליבו בתורה יהיה נבזה וחדל אישים. וי לדרא ההוא כד ייתי ההוא דרא". אמר לו: "לית דרא ההוא מתקיים אלא בהבל פיהם של תינוקות של בית רבן, כד אנון רכיכין בלבד, וכד אנון קשישין אורייתא משתכחת מנהו". (מדרש הנעלם שבזוהר חדש פרשת בראשית)

וי לדור, שלא ידעו להיכן לפנות!

שם נאמר: אבל וי לדרא כד רעיין לא משתכחין וענא סאטן [והצאן סוטה] ואזלין ולא ידעין לאן אתר אזלי לא לימינא ולא לשמאלא. (מדרש הנעלם שבזוהר חדש פרשת ויקרא)

דור שלא יהיה להם מגן

וזמין עלמא דלא ישתכח מאן דיגן עלייהו וכל אנפין חציפין ישתכחון בין לעילא בין לתתא... וזמינין בני עלמא דצווחין ולית מאן דישיגח

המשך בעמוד לב

שֵׁבֶת בּוֹ תְּשׁוּב

לקוט מספֿר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מִזוֹהַר הַקְּדוּשׁ וְסִפְרֵי קַבָּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב

כל צדיק וצדיק יש לו חופה בפני עצמו

וכל אחד ואחד יש לו חופה בפני עצמו לפי כבודו, שנאמר (ישעי' ד, ה) כי על כל כבוד חופה, ומושכין ממנה ד' נהרות, א' של חלב, וא' של יין, ואחד של אפרסמון, ואחד של דבש, וכל חופה וחופה למעלה ממנה גפן של זהב, ול' מרגליות קבועות בו, וכל אחד מבהיק זיוו כזיו הנוגה, וכל חופה וחופה יש בה שולחן של אבנים טובות ומרגליות.

ובספר אספקלריא המאירה (פרשת כי תשא) כתב וזה לשונו: הנה מבואר בזהוהר בכמה מקומות וגם בהרבה ספרים חכמי האמת שיש חילוקים רבים בין צדיקי יסוד עולם בעולם הבא בגן עדן, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה ברמז כל צדיק וצדיק יש לו מדור בפני עצמו. וכלל הענין הוא כי יש גן עדן שלמטה ויש גן עדן שלמעלה. והנה למטה חלוק הרבה גן מעדן, כי עדן הרבה עדיף מהגן ולמעלה הימנו. וכל מי שזוכה לישב בגן שלמטה, אינו זוכה לעדן רק בשבתות וימים טובים. וכשיצא שבת חוזרים מעדן שלמטה לגן שלמטה הימנו. ויש צדיקים יותר גדולים אשר זוכים לעדן כל ישיבתם, וכשיגיע שבתות וימים טובים להיות להם מעלה יתירה, עולים מעדן שלמטה לגן שלמעלה מהם ועדיף יותר מעדן שלמטה. ויש עוד צדיקים שלמעלה יותר מהם שיושבים תמיד בגן שלמעלה, וממילא בהגיע ימי הקודש עולים עד לעדן שלמעלה שעליו נאמר, עין לא ראתה אלקים זולתך. אכן צדיקים וחסידים היותר גדולים שבכל ישראל כגון אבות הקדושים ואמהות והשבטים ומשה ואהרן וכיוצא בהם, המה בני היכלא דמלכא עילאה שיושבים תמיד בעדן עצמו שלמעלה, והמעלה שיש להם בימי הקודש אין להשיג לשום אדם ושום נברא בעולם, כי מתחדשים עם השכינה כביכול בשוה.

שישים מלאכים עומדים בראש כל צדיק וצדיק

ושישים מלאכים עומדים לראש כל צדיק וצדיק, ואומרים לו, לך אכול בשמחה דבש, שעסקת בתורה שנמשלה כדבש, שנאמר (תהילים יט, יא) ומתוקים מדבש, ושתה יין המשומר בענביו מששת ימי בראשית, שעסקת בתורה שנמשלה כיון, שנאמר (שיר השירים ה, ב) אשקך מיין הרקח.

שמונים רבוא מיני אילנות יש בכל זוית וזוית

והכעור שבהן כדמותו של יוסף וכדמות רבי יוחנן, ופריטי רמון של כסף מוקף כנגד השמש, ואין אצלם לילה, שנאמר (משלי ד, יח) ואורח צדיקים כאור נוגה, ומתחדש עליהם לשלש משמרות, משמרה ראשונה נעשה קטן ונכנס למחיצת קטנים ושמח שמחת קטנים, משמרת שניה נעשה בחור ונכנס למחיצת בחורים ושמח שמחת בחורים, משמרה שלישית נעשה זקן ונכנס למחיצת זקנים ושמח שמחת זקנים.

הבתים של הצדיקים בשלוש מאות ועשרה עולמות

ויש בגן עדן שמונים רבוא מיני אילנות בכל זוויותיו, הקטן שבהן משובח מכל עצי בשמים, בכל זוית יש בו ס' רבוא של מלאכי השרת מזמרים בקול נעים, ועץ החיים באמצע ונופו מכסה כל גן עדן, ויש בו ת"ק אלף טעמים, ואין דמותו של זה דומה לזה, ואין ריחו של זה דומה לזה. וז' ענני כבוד למעלה הימנו, ומארבע רוחות מכין אותו, וריחו הולך מסוף העולם ועד סופו, ותחתיו תלמידי חכמים שמבארין את התורה, וכל אחד יש לו שתי חופות, אחת של כוכבים, ואחת של חמה ולבנה, בין כל חופה וחופה פרגוד של ענני כבוד.

ולפנים ממנה עדן שבה י"ש עולמות, שנאמר (משלי ח, כא) להנחיל אוהבי יש, יש בגימטריא שלש מאות ועשרה, ובתוכה שבעה בתים של צדיקים^{לז}, ראשונה, הרוגי מלכות, כגון רבי עקיבא וחבריו, שנייה, טבועים ביס^{לח}, שלישית, רבן יוחנן בן זכאי ותלמידיו, מה היה כוחו, שכך

הערות

לז. ישעי' סד, ג' וראה ברכות דף ל"ד ע"ב (הובא גם כן להלן פ"ד). להלן פ"ג (מיל"ש בראשית רמז כ'). פ"ד (מזהר ויקהל דף ר"י ע"ב). פ"ה (מזהר פ' בלק דף קצ"ו ע"ב). לח. ובספר קב הישר (פרק ט"ז) כתב בשם מדרש הנעלם (פרשת נח) אמר רבי יהודה, ז'

היה אומר, אם כל השמים יריעות וכל בני אדם לבלרין וכל היערים קולמוסין, אינן יכולין לכתוב מה שלמדתי מרבותי, ולא חסרתי מהם אלא ככלב המלקק בים, כת רביעית, אלו שירד הענן וכסה עליהן^{יב}, כת חמישית, אלו בעלי תשובה, במקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורין אינן עומדין, כת ששית, אלו רווקים שלא טעמו טעם חטא מימיהם, כת שביעית, אלו עניים שיש בהן מקרא ומשנה ודרך ארץ, עליהם הכתוב אומר (תהילים ה, יב) וישמחו כל חוסי בך לעולם ירננו, והקדוש ברוך הוא יושב ביניהן ומבאר להן את התורה שנאמר (שם קא, ו) עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי וגו', ולא פרסם הקדוש ברוך הוא כבוד המתוקן להם יותר ויותר, שנאמר (ישעיה סד, א) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו, עד כאן לשונו.

ובשבת מוסר שם ממשיך: ודע באמת שאין אדם יכול להשיג לחיי התענוג הזה אלא אם כן מסגף עצמו בעולם הזה על דרך אדם כי ימות באהל דאין השגת החיים כי אם אחר מיתה כזרע הנזרע שאין יכול להגיע לכלל צמיחה אלא אם כן נבאש ונסרח קודם שהיא בחינת מיתה לגבי דידיה כנזכר בפרק דלעיל. וענין זה הראה לנו הקדוש ברוך הוא בטבע חיי האדם שהרי אם אדם לא ישן מיד מת כנודע מארז"ל (סוכה נ"ג) ולכן הנשבע שלא לישן מתירין לו מיד, משום דאי אפשר לפי שימות.

והנה השינה אחד מס' מהמיתה כארז"ל (ברכות נ"ז), הרי תלויין חיי אדם במיתה, שאם ממית עצמו על ידי השינה שהוא ס' מהמיתה חי ואם

הערות

כתות של מלאכי השרת אצל השער דאיברי שערי צדק שעליהם אמר דוד המלך ע"ה פתחו לי שערי צדק כו' צדיקים יבואו בו. וז' פתחין הן לנשמות הצדיקים להכנס לגן עדן עד מקום מעלותם, ועל פתח שומרים. פתח הראשון נכנסת הנשמה במערת המכפלה שהיא סמוכה לגן עדן כו'. אמר רבי יוסי ראיתי גן עדן והוא מכוון נגד הפרוכת. זכתה לעלות יותר אזי נכנסת בפתח השלישי והוא נקרא זגול כו'. ומשבחת להקדוש ברוך הוא בבית המקדש של מעלה, ומיכאל שר הגדול שהוא כהן לא-ל עליון מקריב הנשמה זו לקרבן. אמר רבי חייא, הקרבה זו אינה באה כשאר הקרבנות, אלא כאדם המקריב דורון לפני המלך כו', עיין שם.

^{יב} בזית רענן כאן: נראה לי דהם הילדים שקפצו לתוך הים, כדאיתא בגיטין פ"ה (דף נ"ז ע"ב).

לא מת. ותלמוד מכאן דאין השגת החיים האמתיים הם חיי עולם הבא אלא אם כן מסגף עצמו על התורה ועל העבודה. כדכתיב אדם כי ימות באהל באהלה של תורה כדרז"ל (ברכות ס"ג). וטעמו של דבר כידוע, דאין שייך מיתה אלא לחומר וכיון שאדם מסגף עצמו על התורה ועל קיום מצותיה מתמרק החומר ועולה לבחינת הרוחניים ונכנס בכלל החיים^ט, דכיון שאין חומר אין שייך מיתה כמדובר.

הרי אין השגת החיים אלא אחר מיתת החומר. ודע שהמסגפים עצמם בעולם הזה הם משיגים בזה חיי עולם הבא ובניהם אחריהם משיגים חיי עולם הזה, שבזכותם אוכלים בעולם הזה, כארז"ל אלו האבות היו אוכלים שכר מצותם בעולם הזה מה היו אוכלים בניהם אחריהם כו'. כך הוא המידה שכר מצות בהאי עלמא ליכא, כל אחד אוכל בזכות אבותיו ומצותיו שמורות לעולם הבא, וכן חוזר לכל אחד ואחד.

ובהיות שאוכל האדם בעולם הזה בזכות אבותיו יש לו פנאי לעשות תורה ומצות לזכות לעולם הבא, ולהניח לבניו אחריו שיאכלו בזכותו. ואם כן כמה צריך שישתדל האדם לעבוד לבורא. ולא יחוש על הצער שמקבל כיון שזוכה לעצמו ולבניו אחריו להניח להם מקום שיתפרנסו משם, שהרי ניזונין בזכותו כמדובר, צא ולמד ממה ששמעתי שהיתה אומה בעולם שהחזיקו למלכם שלהם לאלוה והמלך לא היה מתראה לעמו כי אם פעם אחת בשנה וביום שיצא וחזר בעיר בכל מקום שעבר היו נשחטים בפניו כמה בני אדם הם בעצמם על חיי המלך. והתועלת המגיע לאלו ששחטו עצמם על חיי המלך שהמלך היה פוסק פרנסה לבניהם אחריהם. הרי אומה זו היו ממיתים עצמם בידם על אהבת המלך ואהבת בניהם שיהיה להם מה לאכול. ואנו יודעים באמת שכל אותם הממיתים עצמם הולכים לחרפות, מיהו כבר היו עושים כך על אהבת המלך ובניו.

הערות

מ. בזית רענן כאן: כמדומה לי שהם בני משה שכסה אותן הענן לאחר החורבן [עיין ירושלמי סנהדרין פרק י' הלכה ה', איכה רבה על הפסוק (איכה ב, ה) היה ה' כאויב (פ"ב, ט). מהרז"ו לבמדבר רבה פרק טז, כה].

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

צדוק הדין

שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם בְּזִמְנֵי הַזֶּה, וְכֻלָּם כְּלוּלִים בְּמֹשֶׁה. אֶחָד - מֹשֶׁה הַנְּבִיא הַנְּאֻמָּן הָעֵלְיוֹן, וְאֶחָד - יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְאֶחָד - דָּוִד הַמֶּלֶךְ. מִשּׁוֹם כֵּךְ יֵשׁ כָּאֵן שְׁלֹשָׁה צַדִּיקֵי דִין. אֶחָד הוּא שֶׁל יוֹסֵף הַצַּדִּיק קוֹדֵם לְכָל אֱלֹהִים, וְזֶהוּ צַדִּיקְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה וְגו'. זֶה יוֹסֵף, שֶׁהוּא לְבִדּוֹ כְּהַרְרֵי אֵל, כְּמוֹ כָּל הַהַרִים הָעֵלְיוֹנִים. וְאֶחָד מֹשֶׁה הַנְּבִיא הַנְּאֻמָּן, וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם עא) וְצַדִּיקְךָ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ גְדוּלוֹת, בְּגִין דְּאִיהוּ נָטִיל לְכָל סְטָרִין, יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וְאֶחָד הוּא דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם קיט) צַדִּיקְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת. לְעוֹלָם - זֶה דָּוִד הַמֶּלֶךְ.

נְעִילַת שַׁעֲרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם

אִז מִתְכַּנֵּס הַכֹּל בְּזִמְנֵי הַזֶּה, תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פִּה. וְעַל זֶה בְּזִמְנֵי הַזֶּה נִנְעָלוּ שַׁעֲרֵי תּוֹרָה, וְנִנְעָלוּ שַׁעֲרֵי כָּל הָעוֹלָם בְּזִמְנֵי הַזֶּה.

צדוק הדין

תְּלַתָּא אֵינּוֹן דְּאִסְתַּלְקוּ מִעֲלָמָא בְּהַאי זְמַנָּא, וְכֻלְהוּ כְּלִילִין בְּמֹשֶׁה. חַד, מֹשֶׁה נְבִיאָה מְהִימְנָא עֲלָאָה. וְחַד, יוֹסֵף צַדִּיקָא. וְחַד, דָּוִד מֶלֶכָא. בְּגִינֵי כֵךְ, תְּלַת צַדִּיקֵי דִינֵי הָבָא, חַד אִיהוּ דְיוֹסֵף זַבְּאָה, קְדָם לְכָל הַנִּי, וְדָא אִיהוּ צַדִּיקְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה וְגו', דָּא יוֹסֵף, דְּאִיהוּ בְּלַחֲדוּי כְּהַרְרֵי אֵל, כְּכֻלְהוּ טוֹרִין עֲלָאִין. וְחַד מֹשֶׁה נְבִיאָה מְהִימְנָא, וְדָא אִיהוּ דְבַתִּיב, (תהלים עא) וְצַדִּיקְךָ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ גְדוּלוֹת, בְּגִין דְּאִיהוּ נָטִיל לְכָל סְטָרִין, יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וְחַד אִיהוּ דָּוִד מֶלֶכָא, וְדָא אִיהוּ דְבַתִּיב, (תהלים קיט) צַדִּיקְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת, לְעוֹלָם: דָּא דָּוִד מֶלֶכָא.

נְעִילַת שַׁעֲרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם

בְּדִין אֲתַכְנִישׁ כְּלָא בְּהַאי זְמַנָּא, תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְתוֹרָה שְׁבַעַל פִּה. וְעַל דָּא בְּהַאי זְמַנָּא נִנְעָלוּ תַרְעֵי 'אוֹרֵייתָא, וְנִנְעָלוּ תַרְעֵי דְכָל עֲלָמָא, בְּהַאי זְמַנָּא.

יְבוּשׁ הַמַּעֲיָנוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף

בְּשַׁעֲתָא דְּמִית יוֹסֵף צַדִּיקָא, יְבָשׁוּ
מְקוּרֵין וּמְבוּעֵין, וְכִלְהוּ
שְׁבִטֵין נִפְלוּ בְּגִלוּתָא, פְּתַחוּ עֲלָאֵי
וְאָמְרוּ, צַדִּיקָא בְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֵיךָ
תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

יְבוּשׁ הַמַּעֲיָנוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף

בְּשַׁעֲתָא שְׁמַת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, יְבָשׁוּ
הַמְקוּרוֹת וְהַמְבוּעֵינוֹת, וְכֹל הַשְּׁבִטִים
נִפְלוּ בְּגִלוּת. פְּתַחוּ הָעֲלִיוֹנִים
וְאָמְרוּ, צַדִּיקָא בְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֵיךָ
תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

חֲשֵׁךְ בְּמִיתַת מֹשֶׁה

בְּשַׁעֲתָא דְּמִית מֹשֶׁה, אֲתַחֲשָׁךְ
שְׁמֵשָׁא בְּטִי הָרָא,
וְאֲנַעֲלַת תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, נְהוּרָהָא
דְּאֶסְפְּקִלְרִיָּאָה דְּנְהָרָא.

חֲשֵׁךְ בְּמִיתַת מֹשֶׁה

בְּשַׁעֲתָא שְׁמַת מֹשֶׁה, נְחֲשָׁךְ הַשְּׁמֶשׁ
בְּצַהָרִים, וְנִנְעָלָה תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב,
הָאוּר שֶׁל הָאֶסְפְּקִלְרִיָּה הַמְאִירָה.

המשך 'שו"ע ורמ"א' מעמוד ט

יב. לא יצא החייט במחט התחובה לו בבגדו ולא נגר בקיסם שבאזנו ולא סורק במשיחה שבצוארו ואם יצא פטור:

יג. לא יצא הזב בכיס שעושה להצילו מזיבתו שלא יטנף בה וכן אשה נדה שקושרת בגד לפנייה שלא תתלכלך בדם נדותה אסורה לצאת בו אם לא יהא סינר עשוי כעין מלבוש אבל אם קושרתו כדי שלא יכאב לה הדם ולא תצטער מותר לצאת בו:

יד. דבר שהוא דרך מלבוש אפילו אם אינו לובשו אלא משום אצוליי טינוף מותר לצאת בו בשבת. הגה: ולכן מותר ללבוש בגד מפני הגשמים או כובע על ראשו אבל אסור לאשה ליתן בגד על צעיפה מפני הגשמים דאין זה דרך מלבוש (הגהות מיימוני):

טו. אין הקיטע יוצא בקב שלו דהיינו שעושה כמין דפוס של רגל וחוקק בו מעט לשום ראש שוקו בתוכו ואינו עושה זה להלך בו שעל כל פנים צריך הוא למקלו אלא כוונתו כדי שלא יראה חסר רגל אלא

נכה רגל כיון דאינו צורך הילוכו אסור: טז. קיטע שאינו יכול לילך כלל על שוקיו אלא יושב על כסא וכשנעקר ממקומו נסמך על ידיו ועל שוקיו ונדחה לפניו ועושה סמוכות של עור או עץ לראשי שוקיו או רגליו התלויים וכשהוא נשען על ידיו ועוקר עצמו נשען גם על רגליו קצת אין יוצאים בהם בשבת דאידי דתלויים ולא מנחי אארעא זמנין דמשתלפי אבל בכסא וספסלים הקטנים שבידי מותר לצאת. קטע בשתי רגליו ומהלך על שוקיו ועל ארכבותיו ועושה סמוכות של עור לשוקיו יוצא בהם בשבת. הגה: וכן מותר לצאת במנעל של עץ שהרגל נכנס בו וליכא למיחש שיפול (רבינו ירוחם חלק ה') וכן בפנטני"ש דמשתלפי במהרה וממילא (רשב"א סימן תר"ז) ויש מחמירים ואוסרים (אגור) ולא ילך אדם יחף בשבת במקום שאין דרך לילך יחף ולא יצא אדם בשבת כמו שהוא יוצא בחול בלתי דבר אחר שיזכור על ידו שהוא שבת ולא יבא לחללו (כל בו):

כל שכן וקל וחומר אנו עדת ישראל הקדושים שה' אלהינו ותורתנו אמת ועולם הבא לנו ולבנינו שחפץ בקיום תורה ומצוות ועל אהבת בניו שיאכלו אחריו בזכותו. ובפרט בראות האדם מה שעושה עמו הבורא מיום שנוצר בבטן אמו עד שיוצא לאויר העולם שצריך כל אחד לסגף עצמו בעסק התורה והמצוות על אהבת הבורא למלא רצונו, והשכירות ששומרו בחייו בעודו על האדמה מכל דבר רע ונתן לו מצות וחיי בהן לבדול מכל דבר המזיקו כרופא העומד על האדם תמיד להזהירו על כל מאכל המזיק שירחק ממנו, כאשר תראה בפרשת שמיני שצוה מזה תאכל ומזה לא תאכל, דכל מה שאסר הם דברים מזיקים מזגו של אדם וסותם ומטמטם מעייני ההשכלה ממנו. דכל שכן וקל וחומר דצריך האדם להמית עצמו על אהבתו כיון שאנו עבדיו חייבים לעובדו, ועם כל זה נוהג עם האדם כאב עם בנו וגם מרבה בשכרו כאלו אין עלינו חיוב לעובדו. ה' יחזקנו בעבודתו עדי עד אמן. ברוך ה' לעולם אמן ואמן^{מא}.

ותדע כי כל אלו הציורים שתמצא במדרשי רז"ל של תענוגי גן עדן של כסף וזהב, אינם גשמיות כסף וזהב חס ושלום, כמובא בזוה"ק (פרשת תרומה דף ק"ג ע"א), וזה לשונו, ויטעמי ה' אלהים גן בעדן מקדם (בראשית ב, ח), איהו נטע ליה בשמא שלים כגוונא עלאה לעילא, וכל דיוקנין עלאין כלהו מרקמן ומתציירין בהאי גן עדן דלתתא, ותמן אינון כרובים לאו אינון גליפין בגליפוי דבני נשא, מדהבא או ממלה אחרא, אלא כלהו נהורין דלעילא גליפין ומתציירין בציורא מרקמא עובדי ידי אומנא דשמא שלים דקודשא בריך הוא, וכלהו מחקקן תמן, וכל דיוקנין וציורין דהאי עלמא כלהו מתציירין תמן, וגליפין ומתחקקן תמן כלהו כגוונא דהאי עלמא, עד כאן לשונו.

הערות

מא. ובספר מדרש תלפיות (אות ג) כתב בשם ספר חסד לאברהם (נהר ג, עין יעקב) וזה לשונו: דע כי בעת בריאת אדם הראשון יוצא מן גן עדן אל העולם לצורך תשמיש הגוף וכל צרכו, והיה הגן עדן של אדם הראשון כמו בית המקדש או בית הכנסת להתפלל בו, וכמו בית המדרש לעסוק בתורה ולקיים המצוות ולהתנבאות שם בשם ה', ושאר העולם היה שייך לכל רכושיו וחיותו הגשמי. רק שלא האריך אדם הראשון בשלותו ונתגרש משם עד כאן לשונו.

מב. מה שגילה המגיד להבית יוסף: ומובא באזהרות שבתחילת ספר מגיד משרים,

מה שגלה המלאך שהיה מתגלה תדיר לרבינו מרן הבית יוסף ז"ל, וגילה לו מה שמוכן ועתיד לו בעת צאת נפשו, וזה לשונו, ויפקון כל צדיקייא דגן עדן לקדמותך ושכינתא בראשיהון, ויקבלון יתך בכמה שירין ותושבחן, ידברוך קדמהון כחתן דמהלך בראש, כלהון מלוין יתך לחופה דילך.

והא זמינא לך שבעה חופות זו לפנים מזו, ושבעה חופות אחרנין זו למעלה מזו, ובחופה פנימאה ועילאה ז' נהרין דאפרסמונא טבא תמן כלהו, ומתקנן לך כורסייא די דהבא בז' דרגין, וקביען בה כמה מרגלין ואבנים טובות, והא כל צדיקייא ילוון וישוררו קמך עד די תמטי לחופה קדמאה, ותמן ילבשון יתך לבושא דיקר תניינא, וכן בכל חופה וחופה, עד דייעלון יתך בחופה בתראה ישתכחון עלך י"ד לבושי דיקר. ובתר כן יקומון תרי צדיקייא מאינון דמלוין יתך, ויקומון א' לימינך וא' לשמאלך כשושבינא לחתן, ויסקון יתך לכורסייא, ובעידן דתשרי למסלק, יילבושך לבוש דיקר על י"ד לבושי דעלך באופן דישתכחון עלך ט"ו לבושי דיקר, ובהאי יותיבו יתך לכורסייא, ויסבון כתרא דתלייא ויחתון יתה ברישך, ותיטיב על כורסייא וחד מימינך וחד משמאלך, וכל אינון צדיקייא יתבין סחור סחור שקלין וטרין עמך במילי דאורייתא, וכן עד משלם שמונים ומאת יום, דוגמת (אסתר א, ד) בהראותו את עושר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו וכו' שמונים ומאת יום.

ובתר כן תעביד לכל צדיקייא דבגן עדן משתייא דאורייתא ז' יומין, תדרוש את בלחודך במילין דאורייתא דאוליפתך בהאי עלמא דאוליפתך בהנך שמונים ומאת יום.

ובתר כן יקומון כל צדיקייא וידברון יתך קדמיהון כחתן, וכלהו ילוו יתך ומדברון בתרך, וקצתהון מדברין קדמך ומכריזין ואמרין תנו יקר לברא קדישא דמלכא עלאה, והבו יקר לדיוקנא דמלכא, וכלהו מזמרין ומשוררין עד דמטי יתך לאתר דתלת עשרי נהרי דאפרסמונא, ואת טביל בקדמיתא, והכי מתעדי מינך חד לבושא מאינון דאת לביש, וכן בב', וכן בתליתאה, וכן בכלהו, עד דכד את טביל ב"ג הא עברין מנך י"ג לבושי, ובתר כן הוא נהר דינור נגיד ונפיק ותטבול ביה ויעדי מינך לבושא י"ד, וכד תסתלק מינך הא מזמנין לבושא דיקר חיורין ומלבישין יתך, והא מיכא"ל כהנא רבא זמין לאסקא נשמתך קמי קוב"ה, ומכאן ואילך לית רשו לגלאה דעין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו, עד כאן לשונו.

הַמִּשְׁךְ עֲנִינֵי צְנִיעוּת

דברי מוסר והתעוררות שלא יהיו אנשים ונשים בחדר אחד בלי מחיצה

א. התקנה שיהיו נשים יושבות מלמעלה ואנשים מלמטה. תנו רבנן בראשונה היו נשים מבפנים ואנשים מבחוץ והיו לידי קלות ראש, התקינו שיהיו נשים יושבות מבחוץ ואנשים מבפנים ועדיין היו באים לידי קלות ראש, התקינו שיהיו נשים יושבות מלמעלה ואנשים מלמטה: היכי עביד הכי והכתיב הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל, אמר רב קרא אשכחו ודרשו וספדה הארץ משפחות משפחות לבד משפחת בית דוד לבד ונשיהם לבד. אמרו: והלא דברים קל וחומר ומה לעתיד לבא שעוסקים בהספד ואין יצר הרע שולט בהם אמרה תורה אנשים לבד ונשים לבד, עכשיו שעוסקים בשמחה ויצה"ר שולט בהן עאכ"ו: וגרסת העין יעקב הוא ואין יצר הרע מתגרה בהם, ופירש רש"י שם שעוסקים בשמחה וקרובה לקלות ראש ועוד שיצר הרע שולט עכשיו לא כל שכן, (מסכת סוכה נא:).

ב. כשבאו לשאוב רוח הקודש עשו תיקון גדול, כל שכן בזמנינו בחתונות וב"מצוה טאנץ".

מענין התיקון הגדול שעשו בבית המקדש בשמחת בית השואבה כדי שלא יסתכלו האנשים בנשים, ואע"פ שמשם היו שואבים רוח הקודש (ירושלמי סוכה פ"ה ה"א) שהכל היו באים לשם לשאוב קדושה ותשובה שלמה, והנשים היו מלובשות כראוי בצניעות גדולה.

ג. אם בזמנם שהצניעות עמדה ברום המעלה תקנו תיקונים, אנו על אחת כמה וכמה.

הקדושה וטהרה היו אז על מדרגה גבוהה, כמובא בב"ב (דף צא:): אמר רבי יוחנן נהירנא כך הוּוּ מטיילין (פירוש רשב"ם: משחקים) טליא וטליתא (פירוש רשב"ם: נער ונערה) בשוקא כבר שית עשרה וכבר שבע עשרה ולא הוּוּ חטאן, וכ"ש היום שהנשים הולכות בבגדי פריצות וכו' ופעמים בגילוי בשר ממש אצל החתונות וה"מצוה טאנץ" צריך לעשות תיקון גדול כדי שלא יראו האנשים את הנשים.

ד. הבז למתלוצצים ואינו רואה פני הנשים יזכה לרב טוב הצפון צדיקים ועיקר חוזק החסידות מתחילה ועד סוף אע"פ שמתלוצצים עליו אינו מניח חסידותו וכוונתו לשמים ואינו רואה פני נשים, בפרט בין אנשים אחרים,

שכולם רואים הנשים, כגון שהי' בבית החופה, שהנשים שם מלובשות עדים, והכל מסתכלים והוא אינו מסתכל, לפיכך יזכה לרב טוב הצפון, כמו שכתוב אשר צפנת ליראיך, ועינו תשבע מזיו שכינה מלך ביפיו תחזינה עיניך. לכן טוב לו לאדם כשפוגע באשה הן פנוי' הן נשואה הן ארמית הן ישראלית הן גדולה הן קטנה להעביר פניו מלהסתכל בה שכן מצינו באיוב: "ברית כרתי לעיני ומה אתבונן על בתולה". (ספר חסידים ס"ט).

ה. מצוה הבאה בעבירה מוטב לא לקיימה וכל מצוה הבאה עבירה על ידה, מוטב שלא יעשה המצוה, כמו מצוה לשמח החתן, ואם יש שם פריצים ויודע שבלא פריצות לא יהי', או אינו יכול להיות בלא הרהור, או אינו יכול להיות שלא לראות בנשים, אל יהי' שם עכ"ל, (ספר חסידים סימן שצ"ג).

ו. לא יתכן לברך שהשמחה במעונו כשיש הרהורים לא טובים. המברך שהשמחה במעונו צריך לחקור אם קיימו "וגילו ברעדה" וכו', ואם תרבות אנשים חטאים שם וניבול פה ביניהם או נשים יושבות בין האנשים שהרהורים שם, לא יתכן לברך שהשמחה במעונו, (ספר חסידים סימן תתש"כ).

ז. "מעון" הוא מקום שמלאכי השרת אומרים שירה לפני המקום. טעם שתקנו לומר שהשמחה במעונו ולא במכונו או בזבולו, משום דאמרין בחגיגה בפרק אין דורשין, שבעה רקיעים הם: וילון, רקיע, שחקים, זבול, מעון, מכון, ערבות, ומפרש שם, מעון, שבו כתות של מלאכי השרת אומרות שירה לפני המקום, והשירה היא השמחה לפני המקום, לפיכך אומרים שהשמחה במעונו, (אבודרהם).

ח. אין לברך שהשמחה במעונו איפה שיש חשש הרהור עבירה. בקראקא נוהגין שבסעודה שעושין בליל שני מברכין אשר ברא ולא שהשמחה במעונו. והוא תימא, ולא מצאתי שום טעם למנהגם זה אלא, לפי שסעודה זאת קטנה היא ומושיבין האנשים והנשים יחד בחדר אחד. וכתב במנהגים דאין מברכין שהשמחה במעונו היכא דאיכא חששא דהרהור עבירה. ולפי זה ודאי היכא דאין שם אלא אנשים במסיבה צריך לברך שהשמחה במעונו. (ב"ח אה"ע סוף סי' ס"ב. וראה עוד כנסת הגדולה (סימן ס"ב סעיף כ"ט), הגהות לספר המנהגים, באר היטב (סימן ס"ב סקי"א), קיצור שו"ע (סי' קמ"ט ס"א), יד אהרן (סי' ס"ב סעיף כ"ח) בית שמואל (סי' ס"ב סקי"א) דאין לברך שהשמחה במעונו כשאנשים ונשים יושבים בחדר אחד).

המשך עניני צניעות בחוברת הבאה

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

ז. לעולם ירוץ אדם לדבר הלכה ואפלו בשבת (ברכות ו:).

ח. תכלית ימים הלילות, ותכלית לילות השבתות (מדרש מובא בספר ברית אברהם).

ט. לא נתנו שבתות אלא לעסק בתורה, וידוע מה שפ"י הקדמונים על הכתוב כי אקח מועד, שמי שמאבד הזמן ואינו עוסק בתורה בשבתות ומועדים ענש יענש גם על ימי החל ואין לו מקום פטור באמרו שהיה טרוד על המחז' ועל הכלכלה שהרי שבתות ומועדים יוכיחו כי אין בפיהו נכונה (פלא יועץ ערך שבת).

י. כל שכן בעלי אפנות וסוחרים העוסקים כל ימי השבוע בפרנסה להם נתנה השבת רק לאכל ולשתות מעט ולעסק כל היום בתורה כי זה הוא חזיו והענג הגדול לנשמתו, ומה יתרון לענג גופו אם רוחו ונשמתו הם לעולם ביגון ואנחה, ולכן על כל פנים יענג נשמתו בשבת ויום טוב בתורה ובמצוות (זכרו תורת משה סימן י').

יא. חייב אדם לחדש חדוש בתורה בכל שבת כמו שכתב בזהר הקדוש בחזרת נשמה יתרה למקומה שואל אותה הקב"ה מה חדוש אמרת בתורה (של"ה).

יב. אם מחדש בתורה בשבת מעטרין לאביו באותו עולם, ומי שאינו בר הכי לחדש ילמד דברים שלא למד עד הנה (מח"ב בשם האריז"ל אורח חיים ר"צ, ומובא בשערי תשובה שם).

יג. אם מחדש בשבת הנהגה טובה אין לה חדוש גדול בתורה יותר מזה (יסוד ושורש העבודה).

יד. מי שמאבד הזמן בשבת ויום טוב שיש לו פנאי יענש גם על בטול תורה של ימות החל ואין לו מקום פטור שהיה טרוד על המחז' שהרי שבת ויום טוב יוכיחו שאין דבריו אמת ולכן כל רגע בשבת ויום טוב יהיה יקר לו יותר מזהב ופז (קוהלת יר"ט סימן י').

טו. גרסינן בירושלמי ר' חגי אמר לא נתנו שבתות וימים טובים אלא לאכילה ושתייה, ר' ברכי אמר לא נתנו אלא לעסק בהם דברי תורה, ופרש בתנחומא דל"פ מ"ד לת"ת אלו הפועלים שעוסקין במלאכתן כל ימות השבוע ובשבת

הם באים ומתעסקים בתלמוד תורה, ומ"ד להתענג אלו תלמידי חכמים שהם יגעים בתורה כל ימות השבוע ובשבת הם מתענגים (ירושלמי, תנחומא).

טז. פועלים ובעלי בתים שאינן עוסקין בתורה כל ימי השבוע יעסקו יותר בתורה בשבת מתלמידי חכמים העוסקים בתורה כל ימי השבוע והתלמידי חכמים ימשיכו יותר בענג אכילה ושתיה קצת דהרי הם מתענגים בלמודם כל ימי השבוע (רמ"א ר"צ סע"ף ב).

יז. אמר להם הקב"ה לישראל אם אתם נקהלים בכל שבת ושבת בבתי כנסיות ובתי מדרשות וקורין בתורה ובנביאים מעלה אני עליכם כאלו המלכתם אותי בעולמי (תנחומא).

יח. אמרה תורה לפני הקב"ה, רבונו של עולם, כשיכנסו ישראל לארץ זה רץ לכרמו וזה רץ לשדהו אני מה תהא עלי אמר לה יש לי זוג שאני מזוג לך ושבת שמו שהם בטלים ממלאכתן ויכולים לעסק בך (טור סימן ר"צ).

יט. לא ירבה בשנה בשבת יותר מדי שלא יביאנו לידי בטול תורה שאפלו תלמידי חכמים הלומדים כל ימי השבוע שהמצוה שיתענגו יותר וכדאיתא ברמ"א סימן ר"צ, אין הפרוש שיבלו כל היום בתענוגים רק ימשיכו יותר בתענוג משאר בני אדם (משנה ברורה ר"צ סק"ג).

כ. נראה דדעת הטור דקביעות מדרש בשבת אינו לדרש באגדה אלא לדרש דינין והלכות וכו' והכי משמע ב' אלו נאמרים וכו' ולא אפיס דעתא דר' חיא משום דעבד ר' אבהו שלא כתקון משרע"ה לדרש דינין והלכות, ומקורו נתפשט לדרש כל הדרשות באגדות ולא בדינין והלכות כל עקר נגד דת תורתנו, דעקר הדרשה צריך שתהיה ללמד את חקי אלקים ואת תורותיו להורות הלכות שבת והאסור ומת, לפי מה שקורין שבת בס"ת, וגם להמשיך לב השומעים באגדה המדריכים ליראת השם למנעם מחטוא לפניו יתברך ובתשובה ולא יכון להראות שהוא חכם ויודע לדרש פסוק או מאמר בכמה פנים (ב"ח, שכנה"ג, מגן אברהם, ושאר אחרונים סימן ר"צ).

כא. הגם שצריך הדורש לדרש קצת דברי חכמה, מכל מקום עקר הדרוש יהיה להזהיר להמון ישראל את כל תקוף פרטי העברות שאדם דש בעקבו וענשו, וכמה דינים שנכשלים בהם (כף החיים אות י"ב, ועיין שם דמה שהאליהו רבה יצא להמליץ בעד הדרשנים זה אינו, עיין שם).

כב. רבינו הארי"ל היה מזהיר תמיד לתלמידו מהרח"ו ז"ל וגם בחלום ידבר בו שירבה דרושיו להוכיח לעם ולהחזירם בתשובה ובזה תלוי הגאולה (ספר החזיונות, מחב"ר אות ג).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

שליחות הנחש

ויחי רמג ע"ב רמד, א

רבי יוסי ורבי חזקיה היו הולכים
לראות את רבי שמעון בקפוטקיא.
עד שהיו הולכים, ראו נחש אחד
שהיה מסתובב [ומצדד] בדרך, וסו
מן הדרך. בא אליהם איש אחד. הרג
אותו הנחש. החזירו ראשיהם וראו
את אותו איש שמת. אמרו, ודאי
אותו נחש עשה את שליחות רבוננו.
ברוך הרחמן שהצילנו.

רבי יוסי ורבי חזקיה הוו אזלי
למחמי לרבי שמעון בקפוטקיא וכו'.
עד דהוו אזלי, חמו חד חווא
דהוה קמסחר (ואסטר) בארחה. סטו
מארחה. אתא בר נש אחרא לגבייהו,
קטיל ליה חווא. אהדרו רישייהו,
וחמו ליה, להווא בר נש דמית.
אמרו, ודאי ההוא נחש, שליחותא
דמריה קא עביד. בריך רחמנא
דשזביננא.

מיתת המקטורגים

ויחי

רבי אלעזר ורבי אבא אשתמיטו
במערת לוד, שנכנסו מפני תקף
השמש, שהיו הולכים בדרך. אמר רבי
אבא, נסובב את המערה הזו בדברי
תורה. פתח רבי אלעזר ואמר וכו'.

רבי אלעזר ורבי אבא אשתמיטו
במערתא דלוד, דעאלו קמי תקפא
דשמשא, דהוו אזלי בארחה. אמר
רבי אבא נסחר האי מערתא במלי
דאורייתא. פתח רבי אלעזר ואמר
וכו'.

עד שהיו יושבים, שמעו את קולו
של רבי שמעון שהיה בא בדרך,
הוא ורבי יהודה ורבי יצחק. התקרב
למערה, וצאו רבי אלעזר ורבי אבא.
אמר רבי שמעון, מכתלי המערה
ראיתי ששכינה כאן. ישבו. אמר רבי
שמעון, במה עסקתם? אמר רבי
אבא, באהבת כנסת ישראל לקדוש-

עד דהוו יתבי, שמעו קליה דרבי
שמעון, דהוה אתי באורחה, הוא ורבי
יהודה ורבי יצחק. קריב למערתא,
נפקו רבי אלעזר ורבי אבא. אמר רבי
שמעון, מכותלי דמערתא חמינא
דשכינתא הכא. יתבו. אמר רבי
שמעון במאי עסקיתו. אמר רבי
אבא, ברחימותא דכנסת ישראל

לגבי קדשא ברין הוא, ורבי אלעזר פריש האי קרא בכנסת ישראל, שימני כחותם על לבן וגו'. אמר ליה, אלעזר ברחימו עלאה וקשירו דחביבותא אסתכלת.

אשתיק רבי שמעון שעתא. אמר, בכל אתר בעיית שתיקו, בר שתיקו דאורייתא. גינזא חדא אית לי גניזא, ולא בעינא דיתאביד מנייכו, והיא מלה עלאה, ואשכחנא לה בספרא דרב המנונא סבא וכו'.

יתבו לגו מערתא. אמר חמינא דיומא דין ינפול ביתא במתא, ויעדרון תרי (ב) רומאי מקטרגין. אי אנא במתא לא ינפול ביתא. אהדרו לגו מערתא יתבו וכו'.

קמו כלהו ונשקו ידוי, אמרו ברין רחמנא דאעילנא הכא, ושמענא מלין אלין. נפקו מן מערתא ואזלו, כד עאלו במתא, חמו עיטרא דבני נשא דמיתו, דנפל ביתא עלייהו, יתבו וחמו דקא ספדי לאינון דמיתו, עם אינון רומאי וכו'.

פתח רבי שמעון ואמר וכו'. הכא לאו דיודאי נינהו אלין בכיין, אף על גב דמיתו ביה יודאי, ואלין יודאי, אלמלא הוו יודאי, לא מיתו, וכיין דמיתו, קדשא ברין הוא מכפר חוביהו.

ברוך-הוא, ורבי אלעזר פריש פסוק זה בכנסת ישראל, שימני כחותם על לבן וגו'. אמר לו, אלעזר, באהבה עליינה וקשר החביבות הסתכלת.

שתיק רבי שמעון שעה. אמר, בכל מקום צריך שתיקה, חוץ משתיקה של התורה. גניזה אחת יש לי גניזה, ואיני רוצה שתאבד מכאן, והיא דבר עליון, ומצאתי אותו בספרו של רב המנונא הזקן וכו'.

יצאו מתוך המערה. אמר, ראיתי שיום זה יפל בית בעיר, ויעדרו שני [בני] רומאים מקטרגים. אם אני בעיר, לא יפל הבית. חזרו לתוך המערה וישבו וכו'.

קמו כלם ונשקו ידו. אמרו, ברוך הרחמן שנכנסנו לכאן ושמענו דברים אלו. יצאו מן המערה והלכו. כשנכנסו לעיר, ראו קבוצת אנשים שמתו, שנפל עליהם בית. ישבו, וראו שסופדים לאותם שמתו עם אותם הרומאים.

פתח רבי שמעון ואמר וכו' אף כאן לא של יהודים הם אלה בוכים, אף על גב שמתו בו יהודים, ואלה יהודים, שאלמלא היו יהודים לא מתו, וכיין שמתו, הקדוש ברוך הוא מכפר על עוונותיהם.

מפני מה הסתיר הקדוש ברוך הוא מבעל "מגלה עמוקות" את המכשלה הנוראה?

פתיח

א. ספור הגלות של בעל "מגלה עמוקות", מובא בדפי בית המדרש קראקא, כך:
למשה יעקובוביץ', אחיו של הפרנס האמיד יצחק יעקובוביץ' המפרנס,
שגם הוא היה סוחר אמיד בפני עצמו, היו חמש בנות. את ארבעת הראשונות
השיא בזו אחר זו לאבירים תלמידי חכמים, מהמבחרים שבבני פולין. בשביל
הבת האחרונה בקש את המעלה שביניהם, ולשם כך נסע לישיבה בלובלין
ובקש מהרב שייצביע בפניו על הטוב שבתלמידי הישיבה, והלה הציע בפניו
את הבחור נתן נטע, שלימים התפרסם כבעל ה"מגלה עמוקות".

הבחור היה צעיר בישן וצנוע, וכשנסו גיסיו לעתיד לתהות על קנקנו, לא
שש החתן החדש לשתף פעולה עמו, והעדיף להתרכז בספר שלפניו. החתנים
כבר החלו לרמז לחמיהם על ה"מקח טעות" שעשה עם החתן החדש, והלה
נסה לבוא בדברים עם בתו שתותר על ה"תכשיט" שאינו ראוי לה ולמעמדה.
אך זו התעקשה, שאם מה' יצא הדבר הרי שלו, ודוקא לו היא תנשא, ובו חפצה
נפשה.

אחר הנשואין השתדלו בני המשפחה להתרחק מבני הזוג, שאינם מביאים
כבוד למשפחה הנודעה.

באחד הערבים, הלך ר' משה ברחוב ומצא את בתו יושבת לבדה על מדרגות
הבית, ומשתמה אביה מדוע אינה ספונה בביתה החמים, נענה, שבעלה לומד
שם עם אליהו הנביא והיא אינה חפצה להפריע לו. דבריה העלו את חמתו עד
להשחית - "מעשיות כאלו מספר חתנו הנחמד לבתו כדי לזרק אותה החוצה
מהבית: לומד עם אליהו הנביא..."

קרא ר' משה לחתניו, וספר להם את המעשה הנבזי, ויחדיו החליטו לעלות
אליו ולהטעים את החצוף מנחת-לשונם, ואולי גם קצת מנחת-זרועם.
אך משהניח הראשון שבהם את רגלו על המדרגה התחתונה לבוא הבית,

נִפְל תַּחֲתָיו לְלֹא רוּחַ חַיִּים. הַבֵּינו הַנוֹתְרִים שֵׁשׁ דְּבָרִים בְּגוּ, וּבִקְשׁוּ לְפִיס אֶת הַחֶתוּ.

אָר ר' נָתָן, מְשַׁרְאָה שֶׁבְּגָלְלוּ נִגְזְרָה מִיָּתָה עַל אָדָם, נִהַג בְּעֶצְמוֹ אֶת עֲנֹשׁוֹ שֶׁל הוֹרֵג נֶפֶשׁ בְּשִׁגְגָה, וַיִּצָּא לְגָלוּת. וְלֹא פָחוֹת מִכֶּה, הִנִּיעוּ הַפְּחַד מִיָּדוֹ הַקֶּשֶׁה שֶׁל חֲמִיו וְגִיסָיו.

ר' מֹשֶׁה הָעֲשִׂיר שֶׁרָאָה שֶׁנִּשְׁאָר עִם בְּתוֹ הָעֲגוּנָה, הִחֵל לְחַפֵּשׂ אֶת חֲתָנוּ בְּכַדֵּי לְפִיסוֹ. אָר הֵלָה נֶעְלָם לְלֹא עֲקֻבוֹת. הִחֵל ר' מֹשֶׁה לְשַׁלַּח אֲגָרוֹת לְכָל מִכְרָיו וַיִּדְיָדוּ בְּעָרִים הַשּׁוֹנוֹת הַקְּרוֹבוֹת וְהַרְחוֹקוֹת, לְרַבָּנִים שׁוֹנִים, לְפָרְנָסִים וְרֵאשֵׁי הַקְּהֵל, וּבָהֵן תֵּאוּר שֶׁל חֲתָנוּ הָאוֹבֵד, וּבִקְשָׁה לְאַתְרוֹ, לְפִיסוֹ בְּדְבָרִים, וְלִהְבִּיאֵו חֲזָרָה לְקִרְאָקוֹב אֶל אֲשֶׁתוֹ הָעֲגוּנָה וּבְתוֹ.

חֲלָפוּ חֲדָשִׁים, וְכָל סִימָן חַיִּים מִהַחֶתוּ הִנְעִדָר לֹא נִתְקַבֵּל.

ר' נָתָן עָרַף אֶת גְּלוּתוֹ כְּדְבָעִי, וְלֹא לֹן בְּעִיר אַחַת יוֹתֵר מִלִּילָה אַחַד, כִּי שִׁקְשָׁה הָיָה לְאַתְרוֹ. אָר בְּדִיוֹק כְּעִבוֹר שָׁנָה לְהַסְתַּלְקוֹתוֹ, שָׁב ר' נָתָן הַבֵּיתָה וְנִתְקַבֵּל שָׁם בְּכַבוֹד רָב.

מָה הִנִּיעוּ לְשׁוֹב, וְכִיצַד מִצְאוּהוּ? - מַעֲשֵׂה שֶׁהָיָה כִּי הָיָה:

בְּאַחַד מֵעֲרָבֵי הַשְּׁבֻתוֹת, הִזְמַן ר' נָתָן יַחַד עִם קְבָצוֹן נוֹסֵף אֶל בֵּיתוֹ שֶׁל אַחַד מֵעֲשִׂירֵי הַקְּהֵלָה לְאָכוֹל שָׁם אֶת סְעוּדַת הַשְּׁבֻתָה. הַקְּבָצוֹן הָאֲחֵר חָמַד לוֹ אֶת אַחַת מִכַּפּוֹת הַכֶּסֶף, וּמִחֲשַׁשׁ פֶּן יִבְחִינוּ בְּנֵי הַבַּיִת בְּחִסְרוֹנָהּ וַיִּחְפְּשׁוּ בְּכָלֵיו, הִחְלִיט לְהַטְמִינָהּ בְּכָלֵיו שֶׁל ר' נָתָן. אָכֵן, מִי מִבְּנֵי הַבַּיִת הַבָּחִין בְּחִסְרוֹן הַכֶּה, וְחִפּוּשׁ נִעְרַף בְּכָלֵיהֶם שֶׁל הַקְּבָצָנִים, וְתִמְצָא הַכֶּה בְּאַמְתַּחַת ר' נָתָן. אוֹי לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה!

ר' נָתָן נִלְקַח לְבַיִת הָרֵב וְשָׁם נִגְזַר דֵּינוֹ, שֶׁלְאַחַר הַשְּׁבֻתָה יַעֲמְדוּ בְּשׁוּרָה כָּל בְּנֵי הָעִיר וְהוּא יַעֲבוֹר בֵּינֵיהֶם וַיִּסְפֹּג אֶת הַמַּכּוֹת, הַקְּלָלוֹת, הַיְרִיקוֹת וְהָעֲלֻבוֹנוֹת הַמְּגִיעוֹת לְגַנֵּב שְׁכָמוֹתוֹ, הַמְּנַצֵּל אֶת טוֹב לְבוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת לְהַעֲלִמַת כַּפּוֹת הַכֶּסֶף שְׁלוֹ.

אָכֵן כִּי הָיָה, וְהוּא עָבַר בֵּינֵיהֶם וְסָפַג אֶת הָרְאוּי לוֹ בְּנִפְשׁ שְׁלוֹה.

הַתְּנַהּגוֹתוֹ הָאֲצִילִית עוֹרְרָה אֶת תְּשׁוּמַת לְבוֹ שֶׁל פְּרָנְס הָעִיר שֶׁהִתְבּוֹנֵן בְּפָנָיו וְצוֹרֵת הַהִתְנַהּגוֹת שְׁלוֹ, שֶׁלֹּא תִאָּמַר לְדָמוֹת הַקְּבָצוֹן וְהַגְּנֵב הַמְּקַבְּלִים. וְאִז נִזְכַּר הוּא בְּמִכְתָּב שֶׁקֵּבֵל מֵר' מֹשֶׁה יַעֲקוֹבוֹבִיץ', וְכִי הָאִישׁ הַמְּבֻזָּה עוֹנָה לְתֵאוּר הַחֶתוּ הַנֶּעְלָם.

קָרָא הַפְּרָנְס אֶת הַקְּבָצוֹן לְבֵיתוֹ, וְהִחֵל לְחַקֵּר אוֹתוֹ לְשִׁמוּ וְלִמְקוֹמוֹ. וְהֵלָה לֹא הִסְתִּיר דְּבָר, כִּי הִבִּין שֶׁמָּה הָיָה הַדְּבָר לְבִזּוֹתוֹ בְּבִזּוּי גָדוֹל כָּל כֶּה, בְּכַדֵּי לְכַפֵּר עַל

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספּוּר בְּהַמְשִׁכִּים מְשִׁנֵי בַעֲלֵי תְשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא

בְּפְנֵי בֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה

”וְאִז הוֹפִיעוּ אַרְבָּעָה מְלֻאָכִים אַחֲרַי, עוֹטִים הוּד וְהִדְר, כְּדֵי לְהִבִּיא אֶת נִשְׁמָתִי בְּפְנֵי בֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה.

”הִתְרוֹמַמְתִּי אֶל עַל וְזָנְקָתִי לְמְרוֹמֵי הַשָּׁמַיִם בְּהַרְגִּישֵׁי עֲצָמִי כֹּל כֹּף קַל, כְּשֶׁאֲנִי מְרַחֵף בְּקִלּוֹת כָּזוֹ, כְּאֵלּוֹ הֵייתִי מְלֻאָךְ בַּעַל שֵׁשׁ כְּנָפַיִם...

עַד מִהֲרָה הִגְעֵתִי לְתוֹךְ עוֹלָם מְלֵא אֹר נְגוּהוֹת, זוֹהַר וּמְבָרִיק בְּמִדָּה כָּזוֹ, שְׁאַתֶּם שָׁם לְמַטָּה, בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי, אֵינְכֶם יְכוּלִים אֶפְלוּ לְתַאֵר בְּדַמְיוֹן אֶפְסֵס קִצְהוֹ. מִיָּד מְלֻאָה אוֹתִי הַרְגָּשְׁת אֲשֶׁר וְתַעֲנוּג רוּחָנִי עֲלָאֵי שְׁאִין לְתַאֲרָה וּלְבִטָּאָה בְּמַלְאִים. כֹּל תַּעֲנוּגֵי עוֹלָם הַזֶּה בְּמִשְׁךְ כֹּל יְמֵי חַיֵּי אָנוּשׁ הֵם כְּאִין וּכְאֶפְסֵס לְעַמַּת הָעֵנֶג שֶׁל שְׁנֵיָה אַחַת בְּנִהוּרָא עֲלֵאָה זוֹ.

אַרְבָּעָה מְלֻאָכִים, הַשּׁוֹשְׁבֵינִים שְׁלִי, הוֹבִילוּ אוֹתִי לְעֵבֶר אֲרָמוֹן רָם וְנִשְׂאָ, שְׁכַתְלִי עֲשׂוּיִים כְּלָם בְּדִלַח טְהוֹר, וְהַעֲמוּדִים וְהַקְּשָׁתוֹת מְזֻהָב וּמְפֹז. הַחֲלוֹנוֹת שֶׁבְּצוּ בִּיהוּמֵי עֵנֶק, שֶׁנִּצְצוּ וְהִפִּיצוּ אֹר יְקָרוֹת לְמְרַחֲקִים בְּצַבְעֵי קִשְׁת מְרַהֲבֵי עֵינַי, שֶׁנִּשְׁאַרְתִּי עוֹמֵד נִפְעֵם וְנִרְגָּשׁ מְרַב קֶסֶם. מַעַל הַשַּׁעַר הָעֵנֶקִי בְּפֶתַח הָאֲרָמוֹן מִתְנוֹסְסוֹת הַמַּלְאִים ”מְקוֹם הַמְּשֻׁפָּט” חֲרוּתוֹת בְּאוֹתֵיּוֹת שֶׁל אֵשׁ לוֹהֶטֶת, וּלְיַד הַכְּנִיסָה רוֹבְצִים אֲרִיּוֹת וּנְמָרִים שֶׁמְרַחֲרָחִים אַחֲרַי כֹּל נִשְׁמָה הַמְּכַנְסֶת פְּנִימָה, וּבְהִתְאֵם לְמַדַּת הַחֲטָאִים שֶׁל הַנִּשְׁמָה, הֵם מְשִׁמְעִים קוֹלוֹת נְהֻמָּה מִחֲרִידִים.

”אַרְבַּעַת הַמְּלֻאָכִים נִשְׂאוּ אוֹתִי עַל כְּנַפֵּיהֶם וְהַכְּנִיסוּנִי לְמְקוֹם הַמְּשֻׁפָּט. כְּאִין נִתְגַּלָּה לְפָנַי מַחְזָה מְרַהֲבֵי עֵינַיִם כְּזֹה, שֶׁלֹּא יָדַעְתִּי עַל מִי לְהִסְתַּכֵּל קִדָּם. אֶת גְּדֻלוֹ שֶׁל הָאוּלָם אֵי אֶפְשָׁר לְתַפְּסֵס אֶפְלוּ בְּמַבְט מְקַצָּה אֶחָד אֶל מִשְׁנֵהוּ. נוֹסֵף לָכֵן מְשֻׁבָּצִים הִתְקַרְה וְהַרְצָפָה בְּאַבְגֵי חוֹן מְבָרִיקוֹת הַמְּפִיצוֹת סְבִיבּוֹ קַרְנֵי אֹר כְּאֵלּוֹהַ, שֶׁזֵּינּוֹן יִכְהֶה אֶת עֵין הַשָּׁמֶשׁ הַמְּאִירָה שָׁם לְמַטָּה עַל פְּנֵי כַדִּיר הָאֲרָץ...

”בְּאִמְצַע הָאוֹלָם עוֹמֵד שְׁלֶחַן עֲנָקִי שְׁסָבִיבוּ מְסָבִים חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעֲלָה, כָּלָם מְלַאֲכֵי אֵשׁ אוֹכְלֵת: בְּרֹאשׁ הַשְּׁלֶחַן לוֹחֲשׁוֹת מְלִמְעָלָה בְּאוֹתֵיּוֹת שֶׁל אֵשׁ הַמַּלִּים: ”תּוֹרַת מֹשֶׁה אָמַת”, וְעַל פְּנֵי הַשְּׁלֶחַן מִנְּחַ סֶפֶר תּוֹרָה פְּתוּחַ, שְׂאוֹתֵיּוֹתַי בּוֹרְקוֹת כְּגַחְלֵי אֵשׁ...

”לְכָאוּ, אֶל הַשְּׁלֶחַן הַזֶּה, מְבִיאִים אֶת הַנְּשָׁמוֹת שֶׁהָעֵלוּ זֶה עִתָּה מֵעַמְּךָ הַבְּכָא, כְּדֵי לַחְרֹץ כָּאוּ אֶת מְשֻׁפָּטוֹן לְשִׁבְט אֹרְחָסָד.

”בְּעַת הַמְּשֻׁפָּט, פּוֹתְחִים אֶת הַדָּף שֶׁל הַנְּשָׁמָה הַנִּדּוֹנָה, בְּסֶפֶר הַזְּכוֹרוֹנוֹת הָעֵבֶה הָעָשׂוּי מְקַלָּף, וְקוֹרְאִים מִתּוֹכוֹ אֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים וְאֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים הַרְעִים שֶׁבַעַל הַנְּשָׁמָה עָשָׂה בְּמִשְׁךָ כָּל שְׁנוֹת חַיָּו עָלֵי אֲדָמוֹת, וְשֶׁהוּא כְּתוּב אוֹתָם בְּמוֹ יָדָיו. לְכָל מְשֻׁפָּט מִתְּיַצְּבִים מְלַאֲכֵי רַחֲמִים וּמְלַאֲכֵי דִין, מְלִיצֵי יֵשֶׁר וּמְקַטְרְגִים. הַנְּשָׁמָה עֲצָמָה נְאֻלְמַת דִּם בְּדָרְךָ כָּלֵל מֵרַב חֶרֶדָה וּפְחָד, וְאֵינָה מְסַגְּלֵת לְלַמֵּד זְכוּת עַל עֲצָמָה לְבַד, וְלִהְתְּגוֹנֵן נֶגֶד דְּבָרֵי הָאֲשָׁמָה עַל עֲבֵרוֹת וְחֻטְאִים הַמוֹטְחִים נֶגְדָה עַל יָדֵי הַקְּטוּגוֹרִיָּה.

עַל פִּי רַב מְזַמְנִים גַּם עֲדִים לְמְשֻׁפָּטִים אֱלֹהִים. בְּעַת שְׁחִכְיִתִּי לְתוֹרֵי לְהַקְרֵא לְכֵס הַמְּשֻׁפָּט, הַתְּנַהֵל שָׁם מְשֻׁפָּט שֶׁל נְשָׁמָה אַחֲרֵת, וּבְמַהֲלָךְ הַדִּין נִקְרָאוּ קִירוֹת בֵּיתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם לְהַעֲדֵד נֶגְדוֹ עַל עֲבֵרָה שֶׁעָשָׂה שָׁם בְּסִתְרָה, בְּהִיוֹתוֹ בְּטוּחַ שְׂאֵף אֶחָד אֵינּוּ רוֹאֶה אוֹתוֹ.

”פְּסָקֵי דִין שׁוֹנִים נִחְרָצִים לְכָל נִדּוֹן וְנִדּוֹן. חֵלֶק נִדּוֹנִים לְגִיּהֲנוּם, אֶךְ יֵשׁ לְקַבֵּעַ גַּם לְאֵיזָה מְדוֹר וּלְכַמָּה זְמַן. עַל אַחֲרִים גּוֹזְרִים לְרַדֵּת לְשֵׂאוֹל תַּחֲתִיתִי וּלְכַף הַקָּלַע. יֵשׁ גַּם כְּאֵלֶּה שְׁחוֹתְכִים אֶת דִּין לְרַדֵּת שׁוֹב לְעֵלְמָא דְלַתְתָּא וְלִהְתְּגַלְגַּל בְּגוּף שֶׁל בְּהֵמָה, אוֹ בְּצִמְח דּוּמָם, וְלַעֲמֹד וּלְחַכּוֹת יָמִים וְשָׁנִים לְאִין קַץ עַד שֶׁיִּגְיעוּ לְיַדֵּי תַקּוּן.

”מִיָּד עִם מִתְּנָן פְּסָק הַדִּין, כְּשֶׁהַנְּשָׁמָה יוֹצֵאת חִיָּבָת בְּדִין, נִתְּנָת הַרְשׁוּת לְמְלַאֲכֵי הַחֲבֵלָה וְהֵם חוֹטְפִים אוֹתָהּ וּמוֹצִיאִים אוֹתָהּ אֶל הַמְּקוֹם הַמְּיַעַד לָהּ. הַנְּשָׁמָה מְקוֹנְנָת וּמִיַּלְלָת, מְבִיעָה אֶת חֶרְטָתָהּ וּמְבַקְשֵׁת רַחֲמִים, אֶךְ בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן שׁוֹב אֵין מְקוֹם לְחֶרְטָה וְלַתְּשׁוּבָה עַל הָעֲבֵרוֹת שֶׁהָאָדָם עָבַר עֲלֵיהֶן בִּימֵי חַיָּו עָלֵי אֲדָמוֹת.”

(המשך יבוא בעז"ה)

סֵפֶר מִזְבַּח הַרְבִּים בְּהַלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנֵת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר הַמִּזְבַּח אֶת הַרְבִּים
מִשׁ"ס, זוהר הַקְדוּשׁ סִפְרֵי קַבְלָה וּמִדְרָשִׁים, סִפְרֵי מוֹסֵר וְעוֹד, וּבְכֻלָּל זֶה מִי שְׁמַדְפִּים סִפְרִים לְהַזְהִיר אֶת
הַרְבִּים, אוֹ שְׁנוֹתֵן כֶּסֶף לְהַדְפִּים

שכר המוכיח הוא כל כך רב שגם אם תשעים ותשע אחוז לא יקבלו דבריו ורק אחוז אחד יקבלו כדאי להחזיק בתוכחתו "הוכח תוכיח את עמיתך וגו' (ויקרא י"ט, יז)

ט. ודאי שלא ינעם לאדם להיות מוכיח ומטיף מוסר בשעה שהוא רואה שכל פעולתו אין בה מועיל וכי השחית דבריו על אזנים ערלות. ברם, חייב אדם כזה ללמוד ממעשיה של מוכרת-התפוחים בשוק. כל היום היא עומדת על רגליה ליד סלי התפוחים ומכריזה בקולי קולות:

- תפוחים בזול! תפוחים קנו בזול!

עבר אחד וראה אותה עומדת כך ופיה אינה פוסק מלצעוק ומלהכריז על סחורתה, ברם במשך כל אותו זמן שהתבונן בה לא סר אליה איש ולא מכרה אפילו תפוח אחד. אף-על-פי-כן המשיכה והכריזה: - תפוחים! תפוחים בזול!

פנה אליה אותו אדם ואמר: הגידי נא לי דודתי, הנה עומד אני כאן שעה ארוכה ושומע כיצד את מרעישה את השוק בקולך וכיצד את מכריזה על סחורתך בכל כוחך, ברם לא ראיתי עד כה איש פונה אליך וקונה ממך אפילו בפרוטה אחת; מה תועלת יש איפוא בצעקותיך - כלום אינך מכלה כוחך לריק?

צחקה האשה ואמרה: - וכי ממה אני מתפרנסת אם לא מתפוחים אלה? כל ערב אני חוזרת ובאה הביתה, מונה את כסף הפדיון ומוצאת שנשאר לי פרוטות מעטות כריוח ממכירת התפוחים במשך היום, המספיקות לי לפת לחם ולתבשיל כלשהו. מבין מאה אנשים החולפים ועוברים על פני סלי התפוחים שלי יש ויסור אחד ויקנה. לפעמים אף קרה שיסור אחד מעשרה ויקנה ממני - הכל כפי שיקרה המקרה באותו יום. ברם אם אפסיק להכריז על סחורתי מי ידע עלי ועל התפוחים שבסלי ומאין תימצא פרנסתי?

ודומה לכך ענין התוכחה. המוכיח המטיף מוסר, מצוה גדולה הוא מקיים ושכר רב מובטח לו על כך. אפשר ואפשר שתשעים ותשעה אנשים לא ישימו לבם לו ולתוכחתו, לא ישמעו אליו ואולי אף ילעיגו עליו. ברם אם יעלה בידו להחזיר למוטב אפילו אחד בלבד - והיה זה שכרו הגדול.

אבל אם אדם מתבייש או מתעצל להכריז על סחורתו בקולי קולות, הרי ודאי שאיש לא ידע עליו. ופרנסתו מאין תבוא. (משלי ה"חפץ חיים")

שכר המוכיח הוא כל כך גדול שגם אם יתקשה שלא יקבלו דבריו לא יתייאש ולא יתרפה מלהוכיחו

י. כל אלה הבאים לקיים מצוות "הוכח תוכיח", הבאים למנוע את חבריהם מלעבור על מצוות התורה - אל נא תרפינה ידיהם ואל נא ייעצבו אל לבם, אם יראו שאין הדבר עולה בידם על נקלה, שאין שומעים להם. ודאי, אין מלאכה זו קלה כלל וכלל. וכי לא יהיו כאותו חנווני הרוצה למכור הרבה סחורה - ובשעה שנכנס לחנותו לקוח קשה, כלום יעלה על דעת החנווני לכעוס על הלקוח על שום שהוא בררן או סרבן או מרבה לעמוד על המקח? כלום יעלה על דעתו לסרב למכור לו? וכי ראיתם מימיכם חנווני שיתלה שלט על דלת חנותו בזו הלשון: "כאן מוכרים רק ללקוחות טובים. לקונים קשים אין מוכרים?" ודאי שאין חנווני כזה.

מוכר חייב להיות סבלן מטבעו וותרן על מידותיו. חייב הוא לדעת לדבר על לבו של קונה ולשדלו בדברים רכים, שאם לא כן לא יוכל להרוויח את לחמו.

אדם שרוצה לשדל את חברו שיעשה דבר מצווה דומה לחנווני שרוצה למכור סחורתו, שהרי אף הוא יקבל שכר, כי גדול שכרם של המסייעים ידי עושי מצווה - אם יש כאלו המקבלים מהם מיד, כאותם לקוחות הנכנסים לחנות וקונים בלא עמידה על המקח - מוטב. ברם אם יש כאלה שאינם מקבלים מהם, כאותם לקוחות טרדנים וסרבנים, שאין הסחורה נאה בעיניהם והם עומדים הרבה על המקח - ידעו זאת המוכיחים ויבינו, כי יש להשתדל למכור גם להם ואף שכרם מזומן להם, כי בסופו של דבר גם אלו יקנו דבר-מה בחנותם.

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש ותכנון אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

בסינתא דשמאי, מוצאי שבת קודש לסדר "אדם כי יקריב מכם קרבן לה" תש"ע לבריאת העולם פה ק"ק בית שמש.

כבוד האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א.

מגלגליו זכות על ידי זכאי, מצוה גוררת מצוה, לוחם מלחמות השם על פשרות וחינוך וכיוצא בזה, וכעת "צדיק פתמך יפרח" "אנה למושב לו" בתוך העיר בית שמש.

טובים מאורות שברא יוצרינו, וזכה דורנו כמבואר בזהר הקדוש פרשת וירא אשר באלף השישי בכל שתין שניו תתעלה המלכות שהיא חכמה תתאה חכמת שלמה מדרגא לדרגא עד שיתפתחו מבויעי החכמה, ויתקיים רמז הכתוב בשנת שש מאות לחיי נח שיתפתחו מבויעי החכמה וגו', עלה השחר והאיר תבל עם מאורי ישראל מגיני האמונה הרב המקובל הקדוש האלוקי רבי משה חיים לצאטו, הרה"ק האלוקי רבי חיים בן עטר, והרה"ק אור ישראל מורינו בעל שם טוב, והגאון החסיד מורינו אליהו מוילנא זי"ע ועל ידי באוריהם בספר הזהר וכיוצא בו, ויען כי ספר הזהר הקדוש מורם ונשגב וגבוה ממדרגת העם בזמן הזה, קרבו את המאורות אלינו, (ולא לחינם עוררו גדולי הדורות על לימוד חכמת האמת כמו שכתוב בתקונים (תקוו' ל' דף עג:): אפלו כל אינון דמשתדליו באורייתא כל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין, בההוא זמנא (תהילים עח טל) ויזכור כי בשך המה רוח הולך ולא ישוב, לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיחא. [תרגום ללשון הקדש]: אפלו כל אלו העוסקים בתורה כל חסד שעושים לעצמם (הם) עושים. באותו זמן (כתוב) ויזכר כי בשך המה רוח הולך ולא ישוב", (רוצה לומר שלא ישוב לעולם, וזהו רוח של משיח).

וי לון מאן דגרמין דיזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא, דאליו אינון דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי ל' מינה, ואשתארת ב' בישה. [תרגום ללשון הקדש]: אוי להם מי שגורמים שילך מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה ואינם רוצים לעסק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת ממנה נביעת החכמה שהיא ל'. והב' נשארת יבשה. וי לון דגרמין עניותא וחרבא וביזה והרג

וּאֲבָדוֹ בְּעֶלְמָא. [תְּרַגּוּם לְלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ]: אוֹי לָהֶם שְׂגוּרִימִים עֲנִיּוֹת וְחָרֵב וְחָרֵב וְהָרֵג וּאֲבָדוֹ בְּעוֹלָם).

על פן בואו ונחזיק טובה ונחזק את כבוד האדמו"ר שליט"א ויִישַׁר כְּחוֹ וְחִילוֹ וְיִזְכֶּה לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ עַל יְדֵי הַפְּצַת סֵפֶר הַזֶּהר כְּרִצּוֹנוֹ הַטָּהוֹר, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ "וְהַמְשַׁכִּילִים יִזְהָרוּ כְּזֶהר הַרְקִיעַ" "בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר וְכוּ' וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִילָנָא דְחַיֵּי דְאִיהוּ הַאי סֵפֶר הַזֶּהר יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי [דְּהֵינּוּ הַזֶּהר עֲצָמוֹ אוֹמֵר שְׁבַזְכוֹת לְמוֹד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפְקוּן מִהַגְּלוּת] וְכֵן בְּתַקּוּנֵי זֶהר סוֹף תַּקּוּן ו' וְכוּ' "מְהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ פֶּד אֲתַגְלִיא לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרָּאָה בְּסוֹף יוֹמְיָא וּבְגִינֵיהּ [וַיִּקְרָא כ"ה י'] וְקָרָאתָ דְרוּר בְּאָרְץ.

כַּעֲתִירַת:

הַרְבַּ שְׁלֵמָה דְּוֹד פִּישַׁר, מַחְבֵּר סֵפֶר אַרְיַגַּת שְׁבִיעִית, בֵּית שְׁמֵשׁ

הַמְשַׁךְ מַעֲמוּד י

עליהו, יהדרו רישא לכל סטרי עלמא ולא יתובון באסותא... ואשתכח בינייהו (ויקרא ע"א א')

(מדרש הנעלם שבזוהר חדש פרשת ויחי)

**וַי לְמִי שִׁימְצָא בַעַת בּוֹא הַגְּאוּלָּה, וְאִשְׁרֵי מִי שִׁימְצָא בְּאוֹתָהּ שַׁעָה
כֶּשֶׁר בִּיהוּדוֹתוֹ**

איתא בזוהר הקדוש (שמות ז'): זקף רבי שמעון ידיו ובכה ואמר: וי מאן דיזדמן בההוא זמנא, וזכאה חולקיה מאן דיזדמן וישתכח בההוא זמנא... זכאה מאן דיזדמן וישתכח בההוא זמנא, בגין דההוא דיתקיים בההוא זמנא במהימנותא, יזכה לההוא נהירו דחדוה דמלכא...

בַּעֲקֵבְתָא דְּמִשִּׁיחָא מְלַחְמוֹת יַתְעוֹרְרוּ בְּעוֹלָם וְצִרוֹת תְּבַאנָה בְּצִרוֹרוֹת מובא בזוהר חדש: אמר רבי חזקיה לרב יוסף: בוא ואראה לך דכך הוא גאולתן של ישראל, בעדנא דינהר להון שמשא דגאולתא יתי להון עקא בתר עקא וקדרותא בתר קדרותא, עד דאנון בה ינהר עליהון נהורא דקודשא בריך הוא... ובזמנא ההוא מלחמות יתעוררו בעולם, גוי בגוי ועיר בעיר, וצרות רבות יתחדשו על שונאיהם של ישראל, עד שיקדרו פניהם כשולי הקדרה, ואחר כך תתגלה עליהן גאולתן מתוך שאגת לחצם ודחקם...

